О часе, твій політ незримий
З собою все несе, мов пил.
Летючі весни, гайні зими
Женуть усіх нас до могил.

Хай приділив талан жорстокий
Мені до віку, часе, ти —
Та легші ті вериги, доки
Мені самому їх нести!

Кого любив,— із волі неба
Знайшли хто смерть, хто супокій.
І я радий, що їм не треба
Ділити горе й смуток мій.

І мир, і радість їм! Мій кате,
Ти більш не вділиш мук мені,
Ти властен тільки обірвати
Стражданням виповнені дні.

Вже й муки втіхою ставали,
В них легшав твій жорстокий гніт:
В скорботах болісних, тривалих
Ми не зважаєм на твій літ.

Шалений літ твій нам помітний
У просвітку відрадну мить,—
Так хмара тьмарить ранок літній,
Та пітьми ночі не притьмить.

Нехай скорботна ніч стояла,
Хай душу облягала мла,—
Мені єдина зірка слала
Промінчик світла і тепла.

Та промінь згас, і ти відтоді —
Лиш літ порожніх літ і зим.
Нікчемна роль твоя, і годі
Добрати глузду в гоні тім.

Проте останньої вже сцени
Не зміниш, часе, навіть ти:
Лиш тих, що прийдуть після мене,
Ти будеш мучити й товкти.

Мені відрадно уявити
Завчасу гнів безсилий твій,
Як вдариш ти несамовито
В німотний камінь гробовий.

1812